

Taltavull: "No utilitzem mai ni la provocació violenta ni la venjança"

Dij, 28/07/2016 per Catalunya Religió

(CR) Com fer festa enmig d'aquest panorama? Això és el que es preguntava aquest dimecres el bisbe auxiliar de Barcelona, **Sebastià Taltavull**, presidint la celebració amb motiu de la festa de les Santes de Mataró. A la basílica de Santa Maria de Mataró es va referir [l'assassinat](#) del pare **Jaques Hamel** "enmig de l'església i davant dels fidels que eren a missa -com nosaltres ara- fruit d'un odi irracional que és capaç d'atacar a qualsevol persona, com està passant a tants i tants altres països cada dia".

Taltavull va defensar que quan "no sabem com sortir d'aquest espiral de violència" la resposta dels cristians sempre "haurà de ser de perdó, i no utilitzar mai ni la provocació violenta ni la venjança, sinó la justícia i la misericòrdia". Un opció "difícil, certament, però no impossible!".

Aquest és el text de l'homilia.

Homilia del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, en la Festivitat de les Santes Juliana i Semproniana

Santa Maria de Mataró, 27 de juliol de 2016

Acaben de ressonar enmig de nosaltres aquestes paraules de Jesús: "Feliços els perseguits pel fet de ser justos, el Regne del cel és per a ells" (Mt 5,10). I també: "Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies" (Mt 5,11). Un misteri difícil d'esbrinar quan es tracta de combinar felicitat amb persecució, amb ofenses, amb calúmnies. Més encara, quan avui, en aquesta festa de les santes Juliana i Semproniana tan estimada pels mataronins i tants altres que avui us acompanyem, fem memòria també d'una persecució horrible ja en els primers segles de la història dels cristians. I més encara, ¿què hi afegeix Jesús perquè la nostra reacció sigui segons

la voluntat de Déu i no responguem amb les armes de l'odi i la venjança? Senzillament, "alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel" (Mt 5,12).

L'estil dels cristians és així, a pesar de tot. A pesar de les dificultats i dels contratemps. Un estil que demostra una coherència de vida, una fidelitat provada, un amor sense mesura, un perdó il·limitat. Difícil d'entendre i difícil d'acceptar quan la violència, tota violència, verbal i física, ens està constantment assetjant. Sant Pau ens ho deia a la litúrgia d'abans d'ahir: "Quan les contrarietats ens envolten per tot arreu, no quedem del tot encerclats; quan no sabem com escapar-nos, a la fi trobem la sortida, quan els qui ens persegueixen ja ens tenen a les mans, no quedem del tot abandonats; quan ens trobem per terra en la lluita, no arribem a perdre-hi la vida. Sempre i per tot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús" (2Co 4,8-10).

¿Què va passar al segle IV, aquí, amb aquestes dues noies, santes Juliana i Semproniana, junt amb sant Cugat i altres que són ben als inicis del cristianisme a la nostra terra? Ja va tenir lloc la persecució i el martiri. N'hi havia prou per haver anunciat Jesucrist i haver escampat l'Evangeli. Descobrir Jesús i l'Evangeli era per a ells la gran conquesta per obrir-se al sentit de la vida, una vida que es projectava més enllà de la mort, i, per això no la temien.

¿Què va passar a mitjan segle passat, també aquí, a Mataró, amb el seu Rector, el Dr. Samsó, ara beat de l'Església catòlica i a tants altes com ell, capellans i laics? Tots ho sabem: el seu zel apostòlic per donar a conèixer Jesús i estimar la gent com a bon pastor que estima el seu ramat, el va dur a ser perseguit i assassinat per la causa de Jesús, quan estenia els braços en creu i aixecava el front ben alt, de cara al poble que tant estimava. Així van entregar la vida com les Santes i la van guanyar per sempre.

¿Què va passar ahir mateix al nord França, en un poblet rural de la Normandia, quan un capellà de 84 anys és segrestat i degollat enmig de l'església i davant dels fidels que eren a missa -com nosaltres ara- fruit d'un odi irracional que és capaç d'atacar a qualsevol persona, com està passant a tants i tants altres països cada dia?

Estem perplexos i la tristor envaeix la nostra ànima i no sabem com sortir d'aquest espiral de violència. ¿Com fer festa enmig d'aquest panorama? ¿Com respondre a tanta provocació? ¿Com fer front a qui es presenta de cop i de manera anònima amb la persecució, la ofensa i la calúnnia? ¿Com cantar cants al Senyor i fer-ne d'ells pregària que ens uneix i emociona?

Quan Jesús avui ens diu que enmig d'aquesta situació hem de fer festa, ¿com encaixar-ho i ser fidels? Sabem per ell que la nostra reacció sempre haurà de ser de perdó, i no utilitzar mai ni la provocació violenta ni la venjança, sinó la justícia i la misericòrdia. Difícil, certament, però no impossible! Tenim l'exemple de Jesús a la creu i el dels sants i les santes en la persecució i el martiri: "Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan" (Lc 23,34). Els cristians hem de ser forts i hem de voler que sigui l'Esperit del Senyor qui ens comuniqui aquesta fortalesa. Obrim-li el cor i deixem-lo que actuï a favor nostre.

¿Què vol dir per a nosaltres, doncs, avui, fer festa? És una festa que neix del cor,

del més profund del nostre interior que s'ha deixar omplir de Déu, del seu amor.

Fer festa vol dir creure que Déu és amb nosaltres, que Jesús ens acompanya, que l'Esperit Sant ens assisteix en tot moment.

Fer festa vol dir que podem gaudir de compartir aquesta fe amb una infinitat de persones que han orientat també així la seva vida.

Fer festa vol dir ser molt sensibles a comunicar als altres aquest tresor que porten nosaltres, pobres vasos d'argila, trencadissos, com diu Jesús.

Fer festa vol dir viure tot l'esperit de les benaurances que fa que siguem senzills, receptius, humils, compassius, transparents i nets de cor, justos i constructors de pau.

Fer festa vol dir que sabem escampar alegria per tot arreu essent persones de bon tracte, amb aquella espiritualitat arrelada en l'amor de Déu rebut i donat i amb totes les seves conseqüències d'actuació cristiana com ho va demanar Jesús a la paràbola del bon samarità i l'Església ho ha concretat en les obres de misericòrdia.

Fer festa no ha de ser només per a nosaltres, hem de fer que sigui per a tothom, sense cap exclusió. Així anem construint un poble amb dignitat, un poble atent a tots els seus fills i filles, que no entén de diferències ni promou grups sectaris, que estima la veritat per damunt de tot i vetlla per acompanyar i integrar els més febles i necessitats. Un poble que sap perdonar i és prompte a reconciliar-se, fins a fer desaparèixer qualsevol brot de divisió fins a fer-ne entre tots una exemplar convivència.

En aquests moments i tenint com a referent les Santes i tants màrtirs de sempre i d'avui, en quantitat in comptable, la festa ens mou a pregar, a proclamar la força de la fe, de l'esperança i l'amor, i a dir amb veu ben alta i ferma que la pau i el perdó són l'únic camí per a viure com autèntics germans enmig de la diversitat que hi ha dins un mateix poble. És la nostra feina de cada dia i el motiu de festa: fer que el bé triomfi sobre el mal.

Sebastià Taltavull Anglada. *Bisbe auxiliar de Barcelona*